

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๘ มีนาคม พุทธศักราช ๒๕๕๖

ความฉลาดจะพาพ้นทุกข์

หมาในครั้งพุทธกาล เขาก็ฝึกหมาของเขาจนถึงขั้นขนาดว่าไปรับพระได้นะ ก็มีในตำรานี้ เขาก็ฝึกหมาเขาได้ พุดหมาก็รู้ภาษาด้วยนะ เขาไปนิมนต์พระไปฉันที่บ้าน เวลานิมนต์เรียบร้อยแล้วเขาก็บอกว่า เขาจะให้หมามารับท่านไปฉันที่บ้าน พอถึงเวลาแล้วหมามันก็มาจริง ๆ พาหมามาเสียก่อนให้รู้สถานที่อยู่ของพระเรียบร้อยแล้ว กลับไปก็บอกว่าให้มารับพระวันพรุ่งนี้เช้า เขาก็ให้หมามา พระท่าน ใคร ๆ ก็อดรักอดสงสารไม่ได้นะ พอถึงเวลาแล้วหมาก็มา ท่านก็มีวิธีจะทดลองหมาทุกแบบ ทั้งอยากหยอกอยากเล่นหมาว่างั้นเถอะ

พอถึงเวลาแล้วหมาก็มานั่งคอยอยู่ มาแล้วเหอ เขาก็เฉยเพราะเขาพูดไม่เป็น พอเสร็จแล้วพระก็ไป พอพระออกจากที่ เขาก็เดินนำหน้าไปเลย เขาเดินเขามองหลังแล้วก็เดิน เขามองข้างหลัง ทีนี้พระไปมีทางแยกทางแยะที่ไหนพระต้องทดลองละ พอมีทางแยกไปพระก็ทำท่าหลงทาง ไปนี่แทนที่จะไปนี่ไม่ไป ทำท่าหลงทาง หมาเขาก็วิ่งไปคาบชายจิวรติง จับชายจิวรติงมาถูทางแล้วเขาก็ปล่อย แล้วเขาไปข้างหน้าแล้วก็มอง ทางนี้ก็ไปเรื่อย ท่านบอกไว้ในตำรา จนกระทั่งถึงบ้าน หมาไปรับ รู้ภาษาดี...หมา

คือจิตใจของสัตว์โลกนี้มันเข้าได้ทุกแบบทุกฉบับ ทุกภพทุกชาติทุกกำเนิดประเภทของสัตว์ เข้าได้หมดไม่เลือกคือจิตดวงนี้ มันมีผลักตันที่จะให้ไปเกิดในที่ต่าง ๆ ได้ตามกรรมของตัว กรรมที่เราทำแล้วดีและชั่วนั้นจะไม่สูญหายไปไหน จะติดแนบอยู่ในจิต ดีก็ติดแนบอยู่ในจิต ชั่วก็ติดแนบอยู่ในจิต ท่านว่ากรรมคือการกระทำ วิบากกรรมแหละมาติดอยู่ในนี้ กระทำลงไปแล้ว วิบากซึ่งเป็นผลมันของความดีและชั่วก็เข้ามาอยู่ข้างใน ทีนี้สัตว์นี้ทำกรรมประเภทต่าง ๆ กัน ไม่ได้เหมือนกัน วิบากกรรมก็มีประเภทต่าง ๆ ตามการกระทำทั้งดีและชั่ว หนักและเบา ผลจะไม่ลำเอียงเลย ท่านจึงเรียกว่ากรรม ถ้าเอียงหน้าเอียงหลังไม่เรียกว่ากรรม ไวใจไม่ได้

คือจิตดวงนี้จะไม่ตาย ไม่มีคำว่าตาย ไม่ว่าจิตสัตว์จิตคน คำว่าจิตอันนี้อยู่ได้ทุกแห่งเกิดได้ทุกแห่ง แล้วแต่กรรมที่จะพาให้ไปเกิด นี่ละที่สำคัญมาก ท่านจึงให้ระวัง ๆ สำหรับธรรมะของพระพุทธเจ้า ไม่ว่าพระพุทธเจ้าพระองค์ใดตรัสรู้ ก็คือธรรมของจริง เมื่อตรัสรู้ธรรมของจริง ความรู้ก็จริงไปตามธรรม ทุกสิ่งทุกอย่างที่แสดงออกก็เป็นความจริงไปตาม

ธรรม ไม่มีคำว่าหลอกว่าหลอน ท่านจึงเรียกว่าธรรม คือความเสมอภาค นี่ท่านเรียกว่าธรรม อันนี้เป็นเครื่องพยุงสัตว์โลก เป็นเครื่องชำระชักฟอกสิ่งมัวหมองภายในจิตใจของสัตว์โลกให้ค่อยสะอาดลงไป ๆ

สิ่งที่มัวหมองก็คือกิเลสเป็นผู้สร้างขึ้นมาจากใจของผู้มีกิเลสด้วยกันนั้นแหละ คือใจทุกดวงมีทั้งกิเลสมีทั้งธรรม ต่างกันแต่ว่ามากกับน้อย ส่วนที่ว่ากิเลสและธรรมไม่มีในใจนั้นไม่เคยปรากฏ นอกจากใจพระอรหันต์ กิเลสไม่มี ธรรมประเภทคู่เคียงกับกิเลสแก่กิเลสก็มี เป็นธรรมชาติที่บริสุทธิ์ตายตัวล้วน ๆ แล้ว นั่นเรียกว่าธรรม นี่ธรรมเป็นจิตของพระพุทธเจ้า เป็นของพระอรหันต์ อันนี้นอกเหนือจากสมมุติทั้งหมดแล้ว นี่ไม่เกิด จิตดวงนี้ไม่เกิด

จิตที่พร้อมที่จะเกิดตลอดเวลา ก็คือเชื้อของความเกิด ได้แก่กิเลสนั้นแหละมันอยู่ในจิต เชื้อมันฝังอยู่ในนั้น แล้วกิเลสมันก็ผลักดันให้ทำกรรม ท่านบอกว่า วัฏวน ๓ วัฏฏะ แปลว่า ความหมุน วัฏวน ๓ คือ กิเลสเป็นเครื่องบงบอกให้ทำกรรม เป็นเครื่องผลักดันให้ทำกรรม ทำกรรมแล้วก็เกิดวิบากกรรม เป็นผลขึ้นมา ๆ มีอยู่ ๓ อย่าง กิเลสวัฏฏ์ กรรมวัฏฏ์ วิบากวัฏฏ์ กิเลสเป็นเหตุให้ทำกรรม ครั้นทำกรรมแล้วผลก็ปรากฏขึ้นมา มันก็หมุนของมันอยู่ที่นี่ เรื่องกิเลสจะออกพาสัตว์โลกออกนอกออกสงสาร ออกให้พ้นจากทุกข์นี้ไม่มี ไม่ใช่เป็นวิสัยของกิเลสถ้าออก วิสัยของกิเลสต้องหมุนอยู่อย่างนี้ พาสัตว์โลกหมุน ให้เกิดแก่ เจ็บ ตาย สับสนปนเป ส่วนมากมีแต่ความทุกข์ ความสุขนั้นหมายถึงธรรม ก็แทรกอยู่ในจิตดวงเดียวกัน

คือจิตนี้มีได้ทั้งธรรมมีได้ทั้งกิเลส คือกิเลสก็เกิดขึ้นที่จิตและอยู่ที่จิต ธรรมก็เกิดที่จิตอยู่ที่จิต อันนี้แหละที่พาให้สัตว์หมุนก็คือกิเลสเป็นวิบากอันหนึ่ง เมื่อวิบากมี กิเลสเป็นเหตุให้ทำกรรม พาสัตว์ให้หมุนเวียนแล้ว ธรรมที่แทรกอยู่ในนั้นก็มีการที่จะทำกรรมดีได้ เมื่อกิเลสมันทำกรรมชั่ว พาทำกรรมชั่ว ธรรมก็พาทำกรรมดีได้ วิบากจึงมีทั้งดีทั้งชั่ว มีทั้งสัตว์ดีสัตว์ชั่ว คนดีคนชั่ว มีเจือปนกันไปอย่างนั้น เรียกว่าวัฏวน

พอถอนกิเลสออกแล้วก็เรียกว่า ถอนเชื้อแห่งวัฏวนความหมุนเวียนเกิด แก่ เจ็บ ตาย ออกจากใจ จิตดวงนี้จึงเป็นวิวิจจักร หรือวิวิฏฐะ ไม่หมุนอีกแล้ว เวลาที่ยังหมุนอยู่ จิตดวงนี้ก็ไม่ตาย ไม่เคยตาย จะทำให้ฉิบหายไม่มี แม้จะไปตกรรหมกหมักก็กับก็กลับ ยอมรับว่าตก ยอมรับว่าทุกข์ ทุกข์มากทุกข์น้อยยอมรับว่าทุกข์ แต่จะให้จิตดวงนี้ฉิบหายไม่มี ให้ฉิบหายไม่ได้ นี่ละที่ถาวรคือธรรมชาติอันนี้ เพราะฉะนั้นท่านถึงสอนให้ชำระธรรมชาตินี้ ให้ละบาปคือชำระสิ่งชั่วช้าลามกที่ทำแล้ว อันใดที่จะทำซึ่งเป็นบาปไม่ทำ ให้ทำแต่

สิ่งที่ตั้งงามทั้งหลาย นี่ก็หนุนใจขึ้นไปโดยลำดับ ๆ ไปทางที่ดี ๆ ถ้ากิเลสไปทางต่ำเสมอ จจึงเป็นคู่เคียงกันมาตั้งแต่กัปไปไหนกาลใดเหมือนกัน กิเลสกับธรรมเป็นคนละฝั่ง ถ้าเป็น ลำคลองก็จิตนี้เหมือนลำคลอง ฝั่งนั้นเป็นกิเลสติดอยู่กับลำคลอง ฝั่งนี้เป็นธรรมติดอยู่ใน ลำคลองคือหัวใจดวงเดียวกัน

ทีนี้เวลากิเลสกับธรรมเกิดอยู่ในใจดวงเดียวกันแล้ว ส่วนมากกิเลสจะมีกำลังมาก เสมอ แล้วผลักดันจิตใจหรือจุดลากจิตใจให้ชอบคิดชอบอ่านชอบอยากรู้อยากเห็น อยาก กระทำสิ่งต่าง ๆ ซึ่งเป็นฝ่ายต่ำ ๆ ไปเรื่อย ๆ เพราะกิเลสมันต่ำ กิเลสไม่ได้สูงเหมือน ธรรม กิเลสเป็นธรรมชาติที่ต่ำ เมื่อตั้งจิตก็ตั้งไปทางต่ำ ๆ เพื่อความเป็นทุกข์มากขึ้น ถ้า เราทำตามอันนี้แล้วไม่มีเครื่องหักห้าม มันก็ปล่อยลงไปเรื่อย ๆ นั่นละ ที่สัตว์โลกที่ว่าไป ตกนรกอเวจี สัตว์ตัวไหนจะอยากไปตกนรกไม่มีตัวใดที่อยากไปตก แต่มันที่ไปตกเพราะ อะไร ก็เพราะกลอุบายหรือสิ่งที่ดึงดูดของจิตใจให้พอใจทำตามนั้นมันเหนือกว่าจิต มัน เป็นเครื่องดึงดูดให้เพลิดให้เพลิน

ทั้ง ๆ ที่ทำความชั่วซ้ำลามากก็เป็นความเพลิดเพลินพอใจอยากทำ มันมีเหยื่อล่ออยู่ ในนั้นเป็นเครื่องดึงดูด ให้เราอยากทำ อยากดู อยากรู้ อยากเห็น อยากทดลอง มันหาก เป็นความอยาก ๆ นี่ท่านเรียกว่า กิเลสมันมีเหยื่อล่อสำคัญ ไม่งั้นสัตว์จะหลงมันไปไม่ได้ ก็มันมีเหยื่อล่อที่น่าหลงมันถึงหลง สัตว์โลกครั้งเวลามันสายเข้าไปแล้วมันก็เหมือนกับเขา ล่อปลา เอาเหยื่อล่อปลาติดปลายเบ็ดเอาไว้ ถ้ามีแต่เบ็ดปลาก็ไม่กิน ต้องมีเหยื่อล่อไว้ที่ ปลายเบ็ด ปลาตัวไม่มองดูแต่เหยื่อไม่ได้สนใจดูอะไร ที่เคลือบแฝงอยู่ภายใน คือเบ็ดไม่ได้ ดู จับเข้าไปแล้วเป็นยังไงเลือดสดใหม่ละ

นั่นละอำนาจของกิเลสทั้งหลายที่มันเป็นเหยื่อ มันแต่งเหยื่อล่อเอาไว้ ๆ ให้สัตว์ สัตว์เหมือนพวกเรานี้แหละพวกสัตว์โลกทั้งหลาย สัตว์โลกทั้งหลายตัวโง่ตัวฉลาด หนัก เบามากน้อยต่างกัน มีเช่นเดียวกัน ถ้าใครไปหลงกลของกิเลสแล้วก็จมเรื่อย ๆ ไปอย่างนี้ อันนี้ที่ท่านว่า ทีนี้อีกฝั่งหนึ่งคือธรรม ธรรมมีมากน้อยจะคอยสะกิด คอยสะกิดตัวเอง ว่า ควรทำหรือไม่ควรทำ เช่น อย่างการสร้างคุณงามความดี ผู้มีธรรม ธรรมก็อยู่ในใจนั้น แหละ อยากคิดอยากทำคุณงามความดี อยากทำบุญให้ทาน อยากรักษาศีล อยากเจริญ เมตตาภาวนา แล้วอยากสิ่งที่เป็นมงคลแก่ตัวเอง อยากสงเคราะห์สงหาเพื่อนบ้าน ทั้งสัตว์ ทั้งบุคคล มีความเมตตาอารีกันเสมอ นี่เรียกว่า ธรรม แฝงอยู่ในใจดวงเดียวกันแหละ

ส่วนกิเลสนี้นับขึ้นไปตั้งแต่ความตระหนี่ถี่เหนียว ความเห็นแก่ตัว ความเห็นแก่ได้ เห็นแก่ร่ำแก่รวย มีเห็นแต่จะได้ ๆ นี่เป็นเรื่องเรียกว่าเห็นแก่ตัว รวมแล้วเห็นแก่ตัวได้แก่

กิเลสคือความเห็นแก่ตัว มีอยู่ในใจ ถ้าใจของใครหนักไปด้วยกิเลสประเภทใด มันจะแสดงออกกับกิริยาออกมาให้เห็นในตัวของคุณคนนั้นแหละ

นี่ละธรรมของพระพุทธเจ้าจึงเป็นธรรมชาติที่จำเป็นมากต่อสัตว์โลก เมื่อเป็นผู้หวังที่จะพึงความสุขความเจริญอยู่แล้ว จึงต้องอาศัยธรรม ไม่หวังอะไรเลยไม่มีในโลกนี้ ต้องหวังต้องพึ่งเป็นธรรมดา อันนี้ก็ไม่น่าพ้นจากจิตท่านผู้บริสุทธิ์ จิตของพระพุทธเจ้า จิตพระอรหันต์ไม่หวัง ไม่อาศัยอะไรเลย แน่ะ มันต่างกันอย่างนี้นะ

วันนี้พูดถึงเรื่องกิเลสมันเกิด ที่ว่า วัฏวน ๓ ได้พูดให้ฟัง นี่เป็นหลักธรรมชาติตายตัว ธรรมพระพุทธเจ้าแสดงไว้อย่างนี้ตายตัว เป็นอื่นไปไม่ได้ กิเลสมันก็คอยลบล้าง ๆ ถึงจะลบล้างไม่ได้ ได้ลบล้างก็เอา ทำลายไม่ได้ได้ก่อนมันก็เอาเข้าใจใหม่ ที่ทำลายเขาไม่ได้ได้ก่อนมันให้ลำบากลำบากให้รำคาญก็เอา กิเลสทำลายไม่ได้ได้ก่อนมันก็เอา ก่อนทวนหัวใจเข้าใจหรือ หัวใจมีธรรมอยู่ในนั้น ที่นี้ธรรมก็คอยระมัดระวังเข้มงวดกวดขัน อันใดที่ไม่ดีค่อยปิดออก ๆ แล้วพยายามทำแต่ความดี ที่แรกมักจะฝืนนะทำความดี ต้องฝืนไม่ฝืนไม่ได้ กิเลสจะเอาไปกินหมด ขึ้นชื่อว่าทำความดีจะไม่อยากเลยสัตว์โลก เพราะกิเลสบังคับไว้ไม่ให้อยากอยู่ภายในใจนั้นแหละ

ถ้าความดีงามทั้งหลายนี้กิเลสจะไม่ให้ทำ ไม่พอใจจะทำ การทำบุญให้ทานไม่อยากทำ ไปวัดไปวาฟังธรรมจำศีล ถึงศาสนาจะเลิศเลอขนาดไหนก็ตาม กิเลสมันไม่ยอมรับศาสนา แล้วมันอยู่เหนืออำนาจของจิตใจของสัตว์โลก มันก็ดึงสัตว์โลกไปทางต่ำตามเรื่องของมัน จึงไม่เชื่อสิ่งที่ดีงามหรือความสูงเป็นลำดับลำดับของคุณงามความดี เชื่อตั้งแต่ความต่ำไปเรื่อย ๆ ให้จำเอาทุกคนนะ

เรื่องศาสนานี้มีมาดั้งเดิม ถ่ายทอดกันมาเรื่อย ๆ จะมีอย่างนี้ไปตลอด เช่นเดียวกับกิเลสมีมาดั้งเดิมเช่นเดียวกัน คอยแค้นกันอยู่อย่างนี้ ถ้าหากว่าสัตว์โลกไม่มีศาสนาเลยนี้ไม่มีความหมายเลย อันนี้พอมีความหมายสูงต่ำ ดีชั่วประการใดบ้าง ก็เพราะมีธรรมเป็นเครื่องชักฟอก เป็นเครื่องส่งเสริม กิเลสเป็นเครื่องกดลง กดให้ต่ำไปเรื่อย ๆ ให้พากันจำเอานะทุกคน เรื่องที่ว่าศาสนาพระพุทธเจ้าเลิศ เลิศที่พระพุทธเจ้าทรงรู้อเอง เห็นเอง ไม่ต้องหาใครมาเป็นสักขีพยาน ไม่มีอะไรมาอ้างมาอิง รู้ขึ้นโดยลำพังพระองค์ และสาวกทั้งหลายก็รู้ตามพระองค์ นี่เป็นความจริงเสมอทั้งหมด ท่านเหล่านี้รู้

คือพระพุทธเจ้าเมื่อตรัสรู้แล้วมาสั่งสอนสัตว์โลก ให้ปฏิบัติตามทางที่ถูกที่ดี ได้แก่สายทางของธรรม ให้ก้าวเดินตามนี้ ให้สร้างคุณงามความดี พยายามละบาป ความชั่วช้ำลามกทั้งหลายที่ไม่ดี ถึงอยากทำท่านห้ามไม่ให้ทำ ถ้าทำก็ผิด ผิดก็ผิดตัวเองนั้นแหละ ผล

ที่เกิดขึ้นจากการทำผิด ตัวเองนั้นแหละเป็นทุกข์ นั้น อยู่ที่นั่นท่านสอน นี่เราเกิดมาพบ พระพุทธศาสนาแล้ว นับว่าเลิศเลอสุดยอดแล้ว พุทธศาสนาของเราเป็นความแน่นอน ตลอด เป็นทางยาวเหยียดหรือสายยาวเหยียดไปเรื่อย ๆ เป็นฝั่งนี้ ฝั่งนั้นของกิเลส ฝั่งนี้ คือธรรม ตรงกลางคือจิต เป็นอย่างนี้มาตลอดนะ

เมื่อชำระชักฟอกได้แล้วจิตดวงนี้ก็ผ่านฝั่งพ้น ท่านว่านิพพานเที่ยง ก็หมายถึงว่า ไม่มีความแปรปรวน อนิจจัง ทุกขัง อนตตา ไม่มีในนิพพาน ไม่มีในจิต เพราะสิ่งทั้ง ๓ นี้ เป็นสมมุติ รากฐานของสมมุติก็คือกิเลส เมื่อกิเลสสิ้นซากลงไปหมดแล้ว สมมุติทั้งปวง ในจิตของท่านก็สิ้นซาก แล้วทุกข์ทั้งมวลที่กิเลสสร้างขึ้นมาก็สิ้นไปตาม ๆ กัน เพราะ ฉะนั้นท่านผู้สิ้นกิเลสจึงไม่เคยมีทุกข์ในทางใจ แม้เมื่อดินเมื่อดทรายก็ไม่มี เรียกว่า พ้น ล้วน ๆ หรือว่าบริสุทธิ์ล้วน ๆ ไม่มีอะไรไปเคลือบแฝง ขึ้นชื่อว่าสมมุติแล้วไม่มี

ท่านจะมีความทุกข์อย่างโลกทั้งหลายนี้ก็คือธาตุขันธ์ของท่านเท่านั้น แต่ก็ไม่ไป ทำลายหรือไปรบกวนจิตของท่านที่เป็นวิมุตติแล้ว มันก็มีอยู่ในขันธ์ติดตามเรื่องของตัว เองภายในขันธ์ นี้เรียกว่าขันธ์ของพระอรหันต์ก็เหมือนกับขันธ์ของโลก รูป ได้แก่ร่างกาย เวทนา ความสุข ความทุกข์ เจย ๆ ในร่างกาย สัญญา ความจำได้หมายรู้ สังขาร ความคิด ความปรุงต่าง ๆ วิญญาณ ความรับทราบ เวลา ตา หู จมูก ลิ้น กายสัมผัสสัมพันธ์กับ รูป เสียง กลิ่น รส เป็นต้น นี้รับทราบ ๆ พอสิ่งนั้นผ่าน ความรับทราบนี้ก็ดับไป ๆ ท่าน เรียกวิญญาณ อากาโรทั้ง ๕ นี้ เรียกว่า ขันธ์ ๕

แล้วมีจิตซึ่งเป็นรากฐานอันใหญ่ จิตที่บริสุทธิ์เช่น จิตพระอรหันต์ท่านนะ จิตแท้ ของท่านบริสุทธิ์แล้ว อากาโรของจิต เป็นเครื่องรับผิดชอบในขันธ์ทั้ง ๕ ความรู้ที่ออกจาก จิตของท่าน จึงกระจายไปตามอวัยวะส่วนต่าง ๆ เช่น ประสาทส่วนนี้ใช้ทางนั้น ประสาท ส่วนนี้ใช้ทางนี้ออกจากจิต กระแสของจิตกระจายออกไป กระแสของจิตนี้ก็เหมือนกับว่า เป็นผู้ควบคุมขันธ์ ๕ รับผิดชอบในขันธ์ ๕ เป็นผู้ควบคุมในขันธ์ ๕ ได้แก่ กระแสจิตที่รับ ทราบไปตามร่างกายของเรา สรรพางค์ร่างกาย ความรู้ รู้ไปหมด หรือประสาทส่วนต่าง ๆ อันนี้ประสาทนี้ใช้ทางนั้น ๆ มีจิตดวงนี้ออกจากใจที่บริสุทธิ์แล้ว อันนี้ก็อากาโรของจิตนี้มัน ก็เป็นขันธ์ไป แน่ มันอาศัยขันธ์เป็นเหมือนว่าเป็นขันธ์ไป ทั้ง ๆ ที่ส่วนใหญ่ออกจากจิต ความรู้จะไปเกี่ยวข้องกับขันธ์ นี้ความรู้ภายในขันธ์ เป็นอย่างนี้ละ

อยากไป อยากมา อยากอยู่ อยากกิน รักนั้น ไม่รักนี้ ชอบนั้นไม่ชอบนี้ มีอยากอยู่ ในวงขันธ์ คือ จิต กระแสความรู้อันนี้อยู่ในขันธ์ รักชอบอยู่ในวงขันธ์ ไม่ได้ออกจากรู้นะ

เช่น เราคิดชอบนั้น ไม่ชอบนี้ อันนั้นดีอันนี้ไม่ดี นี่ความรู้เป็นผู้รับทราบ ถ้าหากว่าคนตาย แล้วมันไม่มีความรู้ใช้ใหม่ นี่คือความรู้ที่ทำให้รับทราบ เรียกว่าในวงชั้นนี้ เท่านั้นเอง

นี่พระอรหันต์ท่าน ท่านจะว่าทุกข์ท่านก็รับทราบว่าเป็นทุกข์ในวงชั้นนี้ แต่ไม่สามารถจะซึมซาบถึงธรรมชาติคือความบริสุทธิ์ของท่านได้ นี้อยอมรับเหมือนเราทั้งหลายเป็นทุกข์เหมือนกัน เจ็บท้องปวดศีรษะ เจ็บไข้ได้ป่วย พระอรหันต์คือท่านผู้บริสุทธิ์ ท่านก็มีอาการเหมือนเรานี้ทุกอย่างเพราะ ชั้นนี้ ๕ ท่านเป็นสมมุตินี้ ทุกข์มันก็เป็นอยู่ในวงชั้นนี้ ๕ ทุกข์ เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ มันเป็นชั้นนี้ ๕ เหมือนกัน มันก็ป่วยเปียนอยู่กับด้วยการคละเคล้ากันอยู่นั้นละ ส่วนจิตของท่านไม่มี

พูดถึงเรื่องจิตพระอรหันต์ไม่มีทุกข์ หมดยุติโดยสิ้นเชิง มีแต่ทุกข์ในชั้นนี้ พอชั้นนี้สลายไปปลงเท่านั้นเป็นอันว่า สมมุติทั้งมวลมายุติที่ชั้นนี้ สิ่งเหล่านั้นก็รู้ ปล่อยเข้ามา ๆ หมดยุติแล้ว ชั้นนี้ปล่อยก็จริงแต่ยังได้รับผิดชอบอยู่ในจิต เพราะมันเกี่ยวโยงกับจิตมาดั้งเดิม เวลาเรารู้แล้วก็มันก็รู้อยู่อย่างนั้นแหละ บริสุทธิ์แล้วชั้นนี้มันก็มีอยู่กับเราตั้งแต่ยังไม่ได้บรรลุมันติดกันอยู่แล้ว ก็รับผิดชอบกันไปตามสัญชาตญาณ เพราะฉะนั้น ชั้นนี้ของพระอรหันต์กับชั้นนี้ของเราจึงเป็นเหมือนกัน ไม่มีอะไรผิดแปลกกัน มีความเจ็บไข้ได้ป่วยเหมือนกัน ต่างกันแต่จิตของท่านไม่มีทุกข์ นั้นละท่านว่า นิพพานเที่ยงคืออันนั้นละเที่ยง ชั้นนี้ไม่ได้เที่ยง นิพพานเที่ยงหมายถึงจิตที่บริสุทธิ์ล้วน ๆ นั้นเอง ขอให้พากันตั้งอกตั้งใจปฏิบัติ

สิ่งที่จะให้รู้อย่างนี้ชัดเจน ดังที่พระพุทธเจ้าทรงประกาศธรรมสอนไว้นั้น ต้องเป็นผู้ปฏิบัติ รู้ขึ้นมาเองแล้วไม่ต้องทูลถามพระพุทธเจ้า จะรู้แบบเดียวกัน เห็นแบบเดียวกัน ท่านสอนให้ปฏิบัติตามนี้แล้วจะรู้เป็นแบบฉบับเดียวกัน ในหลักใหญ่ ๆ ส่วนนิสสัยวาสนา ความลึก ตื้น หยาบ ละเอียดย อันนั้นท่านก็มีไว้แล้วว่าภูมิของศาสดากับภูมิของสาวก และสัตว์โลกมันต่างกัน เป็นไปตามภูมิของตน ส่วนความบริสุทธิ์นั้นเหมือนกันหมดเลย ให้พากันตั้งอกตั้งใจปฏิบัติ

เราอยู่อย่างนี้เราแน่นอนไหมละ ให้ถามตัวเองอยู่เรื่อย ๆ นะ อย่าไปหาแต่ถามคนอื่น ตำหนิติเตียนคนอื่น แล้วชมเชยคนอื่นโดยไม่คำนึงซึ่งจะจดจ่อดูเรื่องของตัวเอง ควรตำหนิหรือควรชม วันนี้เราเป็นยังไง ตื่นนอนขึ้นมาวันนี้เราทำดีหรือทำชั่ว ควรดีเราหรือควรชมเรา ควรจะมาตำหนิควรจะมาชมเรา ควรแก้ไขตัดแปลงเรามากกว่าอย่างอื่น เอาตัวเราเป็นตัวตั้งตัวตีไว้เสมอ อย่าอยู่เฉย ๆ ตื่นนอนขึ้นมา ๆ ตื่นนอนขึ้นมาแล้วก็เพื่อหลับนั้นแหละ จะว่ายังไง เหมือนกับว่าเกิดแล้วเพื่อตาย เกิดขึ้นมาแล้วก็เพื่อตาย ตื่นขึ้นมาแล้วก็เพื่อ

หลับ หลับเพื่อตื่น ตื่นเพื่อหลับ นี่เกิดมาแล้วก็จะตาย นี่เราแน่นอนไหม หัวใจของเราที่พร้อมแล้วที่จะก้าวไปภพหน้าชาติหน้าทั้งความดี ความชั่ว ที่รอบตัวหรือรุ่มล้อมอยู่ภายในจิตนี้มีอยู่เต็มตัว ตัวเองก็ไม่รู้นะ เวลาตายนี้จะไปเกิดเป็นอะไร

เวลายังมีชีวิตอยู่ มีอะไรติดดินเข้ามาหลอกนิดหน่อย ๆ ก็เป็นบ้าไป ทั้งติดทั้งดิน ทั้งเพลิดทั้งเพลิน ลืมเนื้อลืมตัวลืมป่าช้าลืมความเฒ่าแก่ชราของตัวเองเสียหมด แล้วมีตั้งแต่เป็นบ้ากับสิ่งที่มันมาหลอกหัวใจเรา เขี่ยล่อปลาเข้าใจใหม่ วันหนึ่ง ๆ เราตื่นกับสิ่งเหล่านี้มานานเท่าไร มันน่าจะเบื่อหน่ายอึดพอกันบ้าง ถ้าเป็นที่สิ่งที่เราเคยอยู่เคยกินแล้ว มันก็พอจะเบื่อ อื้อย อันนี้เคยกินแล้วหลายครั้งแล้วเบื่อ ไม่อยากกินมันละ ไปหาอันใหม่มา กินดีกว่า อันนี้วันไหนก็วันเก่า อร่อยตลอดถ้าเรื่องของกิเลสมันล่อปลาตัวใจ คือพวกเรานี้ อะไร ๆ ดีหมด

นี่เวลาเกิดมามีอายุถึงขนาดนี้แล้ว เราดูที่หัวใจเรามันมีความตั้งงามอะไรพอที่จะเป็นหลักเกณฑ์ ให้เป็นที่อบอุ่นแก่ตัวเองบ้างมีไหม ให้ถามตัวเองอย่างนี้ อย่าไปดูตั้งแต่ภายนอก ถามแต่ภายนอก ให้ถามตัวเองบ้างอย่างนี้ ถ้าเรายังไม่แน่ใจ ให้พยายามปรับปรุงแก้ไขตัวเอง เวลานี้ธรรมชาติที่ตั้งงามสุดยอด ก็คือธรรมเป็นเครื่องตัดแปลงแก้ไข จิตใจ กาย วาจา ของเรากุยกัอย่างคือธรรมเป็นเครื่องแก้ไข ถ้าขัดข้องต่อธรรม ความตั้งงามที่ถูกต้องอย่างสุดซึ้งแล้วนั้น อันนั้นไม่ตื่นถ้าขัดต่อธรรมให้รีบแก้ไขให้ถูกกับธรรม เราจะผาสุกเย็นใจ วันนี้เราไม่ค่อยได้ทำคุณงามความดีอะไรเลย ทำตั้งแต่ความชั่ว ในขณะที่เดียวกันเป็นความชั่ว ความเพลิดเพลินมันจะพาให้ทำความชั่วเข้าใจใหม่ละ แล้วไปตั้งแต่อย่างนั้นอย่างเดียว

นี่เรามีอะไรบ้าง ถ้าไม่มีอันนั้นก็เหลือแต่ลมหายใจของเรา พอตายแล้วลมหายใจดับนี้ จิตวิญญูณาก็ไป มันจะหาเพลิดเพลินอย่างแต่เก่าไม่ได้นะ กรรมจะผลักใส่ให้ไป นี่ละสำคัญให้พิจารณาตัดแปลงตนเสียตั้งแต่บัดนี้ที่มีชีวิตอยู่นะ ตายแล้วนิมนต์พระมา กุสลา ธมฺมา อกุสลา ธมฺมา หาเรื่องอะไร ๆ โง่ ๒ ชั้น ๓ ชั้น กุสลา ก็คือธรรมที่บำเพ็ญนั้นแหละ เราบำเพ็ญแล้วนั้นคือกุสลา ธรรมคือความฉลาด เราบำเพ็ญคุณงามความดีก็เป็นความฉลาด ความฉลาดนั้นจะพาเราพ้นทุกข์ นิมนต์พระมา กุสลา ธมฺมา เฉย ๆ นี่มันไม่เกิดประโยชน์นะ ถ้าหากเกิดประโยชน์จริง ๆ พระพุทธเจ้าท่านก็สอนไว้ก่อนพวกเราแล้วนะ ว่าตายแล้วค่อยนิมนต์พระมา กุสลานะ เวลายังไม่ตายนี้พระบวชก็บวชไปเถอะ โกงนวมโกงคิ้ว ฟาดผ้าเหลืองสัก ๑๐ ชั้นก็ไปเถอะ หาอยู่สบาย ๆ ทำตามใจชอบใจสบาย

เถอะ ตายแล้วค่อยนิมนต์พระมา กุสลา ธมฺมา ไปสรวรค์นิพพานกันหมด เวลานี้อยาก
เพลิดอยากเพลินก็เพลินเสีย ท่านจะสอนว่าอย่างนั้น

แต่นี้ท่านไม่ได้สอนอย่างนั้น ให้สำรวมระวังตัว คำว่า กุสลา ๆ ความฉลาด ให้
ฉลาดเวลามีชีวิตอยู่ที่นี่ ตัดแปลงแก้ไขตนเองเสียตั้งแต่บัดนี้ ตายแล้วจึงจะให้พระ
กุสลา ธมฺมา มาตัดแปลงแก้ไขมันไม่ได้เรื่องนะ เข้าใจไหม ถ้าเป็นหลวงตานี้เป็นอีกแง่
หนึ่งนะ ถ้ามีคนตายเขานิมนต์หลวงตาบวไป นิมนต์ไป กุสลา ธมฺมา ทางนี้จะถามเลยว่า
กุสลา ธมฺมา มันมีกล้วยหอมไหมนะ ถ้ามีกล้วยหอมเอาตมาถึงจะไป ถ้าไม่มีกล้วยหอม
กล้วยไข่ เอาตมาไม่ไป ถ้าเป็นหลวงตาจะตอบว่าอย่างนั้น เพราะมันไม่เกิดประโยชน์อะไร
นี่ ไป กุสลา กันหาอะไร เวลามีชีวิตอยู่ไม่ได้สนใจกับบรรดากับธรรม ตายแล้วนิมนต์พระ
ไปพนมม กุสลา ธมฺมา ที่หลวงตาเคยพูดเมื่อ ๒-๓ วันนี่ จะผิดหรือถูกก็ตาม เรื่องมัน
ผ่านก็ต้องพูดให้เป็นเรื่องราว มีแต่กุสลา ธมฺมา มันจะกลายเป็น หลวงตากับเถรน้อย ฟัง
ตินะ พวกนี้นะ หลวงตากับเถรน้อยนั่นนะ ใ้เรื่องหลวงตากับเถร ลูกสะใภ้กับย่า พ่อตา
กับลูกเขยมันมักเป็นคู่กัน เข้าใจไหม

ทีนี้ก็หลวงตากับเถร มักเป็นคู่กัน อันนี้ก็แบบกุสลา นั่นละ ใครไปทำอะไร ไปตาย
เลยนิมนต์พระไป กุสลา ชิ นิมนต์หลวงตาไป กุสลา ในวัดนั้นก็ม หลวงตากับเถร ให้ไป
กุสลา ธมฺมา เวลานั้น กุสลา ธมฺมา มันปล่อยอะไรก็ไม่รู้ละนะ ใ้หลวงตานั่นนะ ทีนี้เถร
มาเห็นเข้า ถ้าจะบอกตรง ๆ ก็กลัวประชาชนเห็นก็จะอาย เลยหาอุบายคำพูดเลียบ ๆ
เคียง ๆ ไปกับ กุสลา กุสลา ธมฺมา อกุสลา ธมฺมา เหลียวเบิ่งไค้ยคุณนา ทางนี้ก็ตีปาก
เถรชิ โมโห ตบปากเถร พอตบปากเถรแล้วแกไม่รู้ไปตีนข้าเหอ แกไม่รู้ไปตีนหลวงพ่อ
เหอ ถ้าภาษาภาคอีสานจะว่า มิงบ่ฮู้จักไปตีนพ่อแก่มิงบ่ เข้าใจไหม ทางนั้นก็ร้องไห้ ๆ
ชิ พอร้องไห้ ๆ มันก็เถียงละชิ มันมีปากเข้าใจไหม ว่าไปตีนซึ่งบ่มีเล็บ มันว่า หยุต ๆ
เถรหยุต มันสู้เถรไม่ได้ นี่จะกุสลามันจะเป็นแบบนั้นนะ อย่ายุงนะ ซึ่งบ่มีเล็บ กุสลา เข้า
ใจเหอ นี่เอามาพิจารณาซิ ให้พิจารณาเจ้าของ ให้มี กุสลา ความเฉลียวฉลาดรอบตัวบ้าง
วันหนึ่งคืนหนึ่ง ตายเปล่า ๆ ไม่เกิดประโยชน์อะไรนะ เอาละวันนี้พูดเพียงเท่านี้ละ นาน
แล้ว พูดมากนั้นก็มันก็หมดนั่นแหละ โวหารก็ดี

สรุปทองคำและดอลลาร์เมื่อวันที่ ๗ นี้ทองคำได้ ๑ บาท ๕๐ สตางค์ ดอลลาร์ได้
๕๗ ดอลลาร์ ทองคำเวลานี้เราได้เพิ่มขึ้นอีกหลังจากมอบแล้วได้ตั้ง ๔๕๓ กิโล ๕๔ บาท ๙๖
สตางค์ ยังขาด ๕๐๐ กิโลอยู่ ๔๖ กิโลกับ ๑๐ บาท ๘๒ สตางค์ จะครบจำนวน ๕๐๐
ดอลลาร์ได้ ๑๓๐,๐๑๙ ดอลลาร์ ที่ได้หลังจากมอบแล้ว รวมทองคำที่ได้แล้วทั้งหมด ทั้งที่

มอบแล้วและยังไม่ได้มอบ เป็นจำนวนทองคำ ๖,๐๑๓ กิโล ดอลลาร์ได้แล้วทั้งหมด ๗, ๓๓๐,๐๗๖ ดอลลาร์ เราก็จะตั้งใจพยายามให้ได้ทองคำครั้งนี้น้ำหนัก ๕๐๐ กิโล ที่จะมอบคลัง หลวงในวันที่ ๑๒ เมษายน ซึ่งจะถึงในเร็ว ๆ นี้แหละ ให้ได้อันนี้เป็นพัก ต่อจากนั้นก็รีบขึ้นไป เพื่อให้ถึงทองคำจำนวน ๑๐ ตัน ทองคำถึง ๑๐ ตัน ดอลลาร์นั้นมันติดแน่นกันไปจน ได้ อย่างน้อยไม่ต่ำกว่า ๑๐ ล้านแหละ ให้ถึงจุดนี้ซึ่งเป็นจุดอันยิ่งใหญ่ของคนทั้งประเทศ ที่มีหัวใจ หายใจอยู่กับทองคำในคลังหลวงนั้น

หลวงตาจึงได้อุตสาหะพยายามตะเกียกตะกาย พาพี่น้องทั้งหลายเสาะแสวงหาลม หายใจ ให้เข้ามาบรรจุไว้ในคลังหลวง แล้วพวกเราทั้งหลายก็จะได้หายใจโล่งสบาย ๆ ชั่ว ลูกชั่วหลานไปอีกยี่ดยาวนาน เราตายไปแล้วลูกหลานจะได้สืบทอดความอบอุ่นอันนี้เอาไว้ เป็นเวลานาน เมื่อเวลาเป็นโอกาสอันดีที่ได้ช่วยชาติคราวนี้ หลวงตาจึงได้อุตสาหะพยายาม เต็มกำลังความสามารถทุกด้านทุกทาง จึงขอให้พี่น้องทั้งหลายร่วมแรงร่วมใจอันเดียวกัน จะได้ให้พวกเราและลูกหลานของเราได้หายใจโล่งปอด ๆ และอบอุ่นตลอดไป โดยถืออัน นี้เป็นเครื่องหมายที่สำคัญ คือการช่วยชาติคราวนี้เป็นเรื่องใหญ่โตมากที่สุดทีเดียว เพราะ ฉะนั้นเวลาเป็นผลอันดีงามขึ้นมาตอบแทน ก็ขอให้ได้ทองคำไม่ต่ำกว่า ๑๐ ตัน แล้ว ดอลลาร์ก็ค่อนข้างแน่นแล้วว่าได้ ๑๐ ล้าน นี้เราก็พอใจในจุดที่เราต้องการมากที่สุดในจุดนี้

ถ้าหากอันนี้ขาดไปหลวงตาก็ตั้งเคยพูดให้พี่น้องทั้งหลายฟังแล้ว อย่าให้หลวง ตาตายทั้ง ๆ ที่ทองคำยังไม่ได้ ๑๐ ตันนะ ถ้าตายแล้วหลวงตานี้เป็นเปรต เปรตตัวนี้ร้าย กายมาก เคยบอกมาแล้วหลายครั้งหลายหนแล้ว หาดิไปทุกแห่งทุกหน อยู่ในบ้านในเรือน ทั่วประเทศไทยนี้เป็นร้อยหรือว่าเป็นกำแพงล้อมคนไว้ แล้วหลวงตาไปที่ยวดีไปหมด กำแพงแตกตกทะเลลงไป ถ้าทองคำไม่ได้น้ำหนัก ๑๐ ตัน เข้าใจไหม ถ้าได้ ๑๐ ตันแล้ว เปิดโล่งเลย หลวงตาไม่ห่วงอะไรทั้งหมดวางั้นเลย ดิดฝั่งเดียวเลย กรุณาพากันทราบตาม นี้นะ ดังที่เคยเรียนให้ทราบแล้ว

ไอ้เราพูดเหล่านี้ะ สำหรับเราเองเราก็พูดไปเฉย ๆ พูดธรรมดาธรรมดาเฉย ๆ เหมือนกับพูดธรรมดาทั่ว ๆ ไป พูดนิทานขบขันดังที่ว่าตะกั้นนี้ แต่พวกบ้านนี้มันจะเป็นบ้า ไม่ถอยนะ ไปถึงบ้านถึงเรือนมันก็จะไปอยู่บ้านในเรือน อันนี้เราพูดแล้วหายไปเลย พูดแล้วหายไปพร้อมกับเหมือนกับพูดทั้งหลายนั้นแหละ ไม่มีอะไรผิดกัน แต่พวกนี้มัน จะไม่เหมือนนะ มันจะไปเป็นบ้าอยู่นั่นละ เอ๊ะ หลวงตาทำไมถึงพูดอย่างนี้ เอ๊ะ หลวงตา ทำไมถึงพูดอย่างนี้ แล้วเอาหลวงตาไปขี้ขยำ ทั้งหัวเราะทั้งอะไรทุกอย่างอยู่ในนั้นหมด เอ๊ะ หลวงตาทำไมถึงพูดอย่างนี้ กูไม่ใช่บ้าก็พูดได้ทุกอย่าง สูเป็นบ้าก็เป็นไปละซี ก็จะมีว่า

อย่างนั้น เข้าใจไหมล่ะ เรื่องโลกก็พูดไปอย่างนั้นละ ว่าอะไรก็ผ่านไปเรื่อยธรรมดา เอาละ ให้พร

ชมถ่ายทดสอบ ธรรมะหลวงตาวันต่อวัน ได้ที่
www.luangta.com หรือ www.luangta.or.th